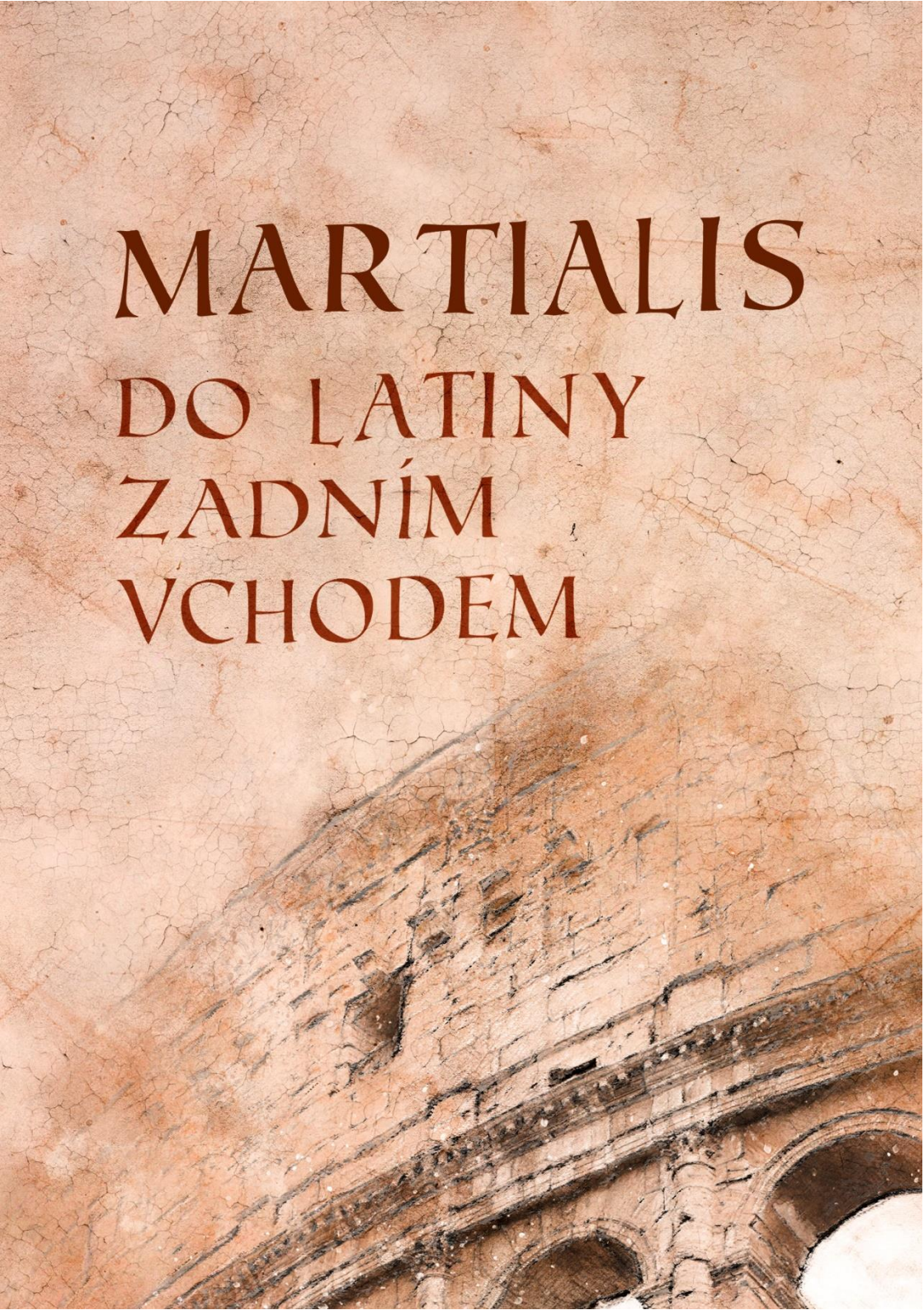

MARTIALIS

DO LATINY

ZADNÍM

VCHODEM

MARTIALIS

Do latiny zadním vchodem

Marcus Valerius Martialis

Přeložil: Jindřich Zapletal

PŘEDMLUVA

Vážení čtenáři,

představuji vám soubor zhruba stovky děl antického epigramatisty Martiala s českými překlady. Marcus Valerius Martialis (asi 43-102 n.l.) strávil celou svou tvůrčí dráhu v Římě mj. jako chráněncem císaře Domitiana. Z jeho tvorby se dochovalo přes třináct set epigramů, které jsou známé zejména svým barvitým líčením římského sexuálního života, popřípadě svým očitým svědectvím hrůzných scén z her při otevření Kolosea. Martialis je považován za jednoho z nejlépe zdokumentovaných představitelů tzv. stříbrného období římské kultury, za pokračovatele Catullova, za kolegu Juvenala, a za protiváhu Horatia nebo Vergilia.

Překlady Martialových děl jsou v mezinárodním měřítku celým latinickým odvětvím. V češtině doposud existoval jediný moderní překlad z pera Radovana Krátkého (Posměšky a jízlivosti, SNKLU 1965), který převyprávěl velké množství epigramů v často velmi volném tónu. V této knize nabízím alternativu se zachováním původní zkratkovité formy a nevybíravého vyjadřování, se zahrnutím mnoha epigramů, kterým se Radovan Krátký s ohledem na kontext své doby musel vyhnout. Vycházel jsem z latinského znění a standardního číslování z knihy *Corpus Poetarum Latinorum*, která byla vydána nákladem G. Bella a synů v Londýně 1905. Rozhodl jsem se pro prezentaci s latinským textem, aby ti z čtenářů, kteří jsou znalí tohoto klasického jazyka, nebyli připraveni o potěšení z kritiky a z pokusů o alternativní překlady.

Jako poslední doušku přidávám to, co latiníci dobře vědí, ale co běžnému publiku není vždy o klasické poezii známo. Tato kniha

není vhodná jako četba pro děti ani jinak snadno zranitelné osoby. Autor při skládání svých epigramů nebral ohled na to, jak se může vyvinout mezilidský takt v tisíciletích po jeho smrti. Jeho díla jsou svědectvím o jeho době, v tom spočívá jejich hodnota, a tuto hodnotu jsem se pokusil předat čtenáři bez dodání zkreslující ochranné vrstvy.

Tato kniha by nevznikla bez povzbuzování od Šárky Lukasové, které tímto tento můj skromný příspěvek do fondu české literatury věnuji.

Jindřich Zapletal

NA ÚVOD

1.1¹

Hic est quem legis ille, quem requiris,
toto notus in orbe Martialis
argutis epigrammaton libellis:
cui, lector studiose, quod dedisti
viventi decus atque sentienti
rari post cineres habent poetae.

Zde je ten, koho sis přál
Světu známý Martial
Autor knížek epigramů
Již zaživa čtenář dal mu
Věhlas, jehož nedosáh
Klasik obrácený v prach

6.60

Laudat, amat, cantat nostros mea Roma libellos,
meque sinus omnes, me manus omnis habet.
ecce rubet quidam, pallet, stupet, oscitat, odit.
hoc volo: nunc nobis carmina nostra placent.

Řím mne chválí, zpívá, miluje, mou každou báseň zná
V každé ruce, kapse, tašce tak své místo nalézám
Kdekdo bledne, rudne, klne, zívne, či upadne v šok
Tak to chci, to teď mám pravý požitek z mých slok

1.16

Sunt bona, sunt quaedam mediocria, sunt mala plura
quae legis hic. aliter non fit, Avite, liber.

Najdeš tu věci dobré i odbyté

Taky braku mrak

Kniha už se píše, Avite

Tak a nejinak

11.17

Non omnis nostri nocturna est pagina libri:
invenies et quod mane, Sabine, legas.

Není všechno noční čtení
Co je v mojí knize psáno
Něco z toho, co tu najdeš
Sedne, Sabine, i ráno

8.29

Disticha qui scribit, puto, vult brevitatem placere.
quid prodest brevitatis, dic mihi, si liber est?

Vidím smysl dvojverší
Ve stručnosti, v bryskním švihu
Co stručností vyřeším
Když z dvojverší píši knihu?

KRITIKA MEZI LITERÁTY

9.81

Lector et auditor nostros probat, Aule, libellos,
sed quidam exactos esse poeta negat.
non nimium curo: nam cenae fercula nostrae
malim convivis quam placuisse cocis.

Čtenáře, publikum mé verše těší
Přesvědčit básníky však se mi nedaří
Nemůžu, Aule, říct, že bych to řešil
Večeři at' soudí hosti, ne kuchaři

3.83

Ut faciam breviora mones epigrammata, Corde.

„fac mihi quod Chione.“ Non potui brevius.

Káráš mne, že v epigramech

Řádky, Corde, nešetřím

„Dělej mi to jako Chione.“

Kratší to už neumím

1.110

Scribere me quereris, Velox, epigrammata longa.

ipse nihil scribis: tu breviora facis.

Prý, Veloxi, vyčítáš mi

Málo stručné epigramy

Sáms ani verš nenapsal

Ve stručnosti, v té jsi král

10.102

Qua factus ratione sit requiris,
qui numquam futuit, pater Philinus?
Gaditanus, Avite, dicat istud,
qui scribit nihil et tamen poeta est.

Nevíte, jak se jen mohl stát
Nešuka Philinus tatíkem?
Gaditana se ptej, Avite
Nepíše, přesto je básníkem²

8.69

Miraris veteres, Vacerra, solos
nec laudas nisi mortuos poetas.
ignoscas petimus, Vacerra: tanti
non est, ut placeam tibi, perire.

V poezii zajímá tě pouze klasik:
Mrtvý básník, dobrý básník. Buď jak buď
Zemřít jen abys mne četl
K tomu nemám chuť

8.20

Cum facias versus nulla non luce ducenos,
Vare, nihil recitas. non sapis, atque sapis.

Dvě stě veršů píšeš denně

Nepřednášíš z toho nic

Vtipu pobrals, Vare, méně

Moudrosti o mnoho víc